

นิพนธ์ต้นฉบับ

Original Article

คดียาเสพติดในเด็กและเยาวชนในประเทศไทย: ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่อต้านสังคม ของเด็กและเยาวชน

วณี กอสุวรรณศิริ พย.บ., วท.ม.*

บงอร พลเทศา Ph.D. (Educational Administration and Leadership)**

ประภาพรณ จูเจริญ ปร.ด. (ประสาทวิทยาศาสตร์)***

* ศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร

** หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาระบบบริหาร วิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

*** หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคดียาเสพติดในเด็กและเยาวชนในประเทศไทยโดยเฉพาะปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเยาวชน เพศชาย 210 รายที่ถูกควบคุมตัวในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา ด้วยแบบสอบถามเชิงโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ความแปรปรวนทางเดียว การเปรียบเทียบเชิงพหุคูณ และสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชน 3 กลุ่มคือ กลุ่มยาเสพติดความผิดอาญา กลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูและกลุ่มความผิดอาญาอื่น ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงพหุคูณ พบว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มฟื้นฟู กับกลุ่มคดีอาญาอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) และยังพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวชี้วัดพฤติกรรมต่อต้านสังคมที่เป็นปัจจัยระยะยาว ด้านภูมิหลังและความหุนหันพลันแล่นมีอำนาจทำนายได้ร้อยละ 6.3 ขณะที่ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวชี้วัดพฤติกรรมต่อต้านสังคมที่เป็นปัจจัยระยะสั้น โอกาสตกเป็นเหยื่อ (กิจวัตรประจำวัน) และกระบวนการสร้างความรู้ไปสูการตัดสินใจ มีอำนาจทำนายได้ร้อยละ 20.5

คำสำคัญ: คดียาเสพติดในเด็กและเยาวชน, ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชน

บทนำ

สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว คนจำนวนมากและหลายภาคส่วนในสังคมปรับตัวไม่ทัน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่เกิดมาจากรอบครัวที่ไม่พร้อมหรือไม่สมประกอบ ย่อมมีปัญหาคือครอบครัว อาทิ การดูแลไม่ทั่วถึง มีเวลาให้สมาชิกในครอบครัวไม่เพียงพอ หรือไม่มีความสามารถที่จะดูแลสมาชิกได้อย่างถูกต้อง

เหมาะสมตั้งแต่วัยเด็ก เด็กเหล่านี้ได้รับการดูแลอย่างผิด ๆ และเมื่อโตขึ้น บุคลิกภาพที่บกพร่องนี้ ยังคงฝังอยู่ในตัวเด็ก บุคลิกภาพที่ผิดปกติส่วนหนึ่ง แสดงออกมาในรูปแบบการต่อต้านสังคม (antisocial personality disorder – ASPD) ปรากฏให้เห็นเป็นความผิดปกติที่ปลายเหตุของสังคม เช่น นักเรียนยกพวกตีกัน การเกาะกลุ่มแข่งรถ-จักรยานยนต์บนถนน การทะเลาะวิวาทเมื่อมีการแข่งขัน

กีฬา (hooligans) และแก๊งวัยรุ่นนอกอคาละวาด⁽¹⁾

พฤติกรรมต่อต้านสังคมเป็นการแสดงออกของคนเป็นการกระทำที่กระทบหรือละเมิดสิทธิของผู้อื่นที่ผิดวิสัยของคนทั่วไป ผิดค่านิยม และผิดกฎหมาย⁽²⁾ เมื่อพิจารณาถึงผู้ต้องขังที่เป็นเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน 10 ประเทศ พบว่า เด็กและเยาวชนไทยที่ถูกคุมขังมีสัดส่วนสูงติดอันดับ 3 รองจากสิงคโปร์และอินโดนีเซีย⁽³⁾ แต่หากพิจารณาจากจำนวนแล้วพบว่า จำนวนเด็กและเยาวชนไทยที่ถูกควบคุมตัวเฉลี่ยต่อวันติดอันดับสูงที่สุดในกลุ่มอาเซียน สถิติระหว่างปี 2009-2013⁽⁴⁾ มีจำนวนระหว่าง 8,200 ถึง 9,800 ราย โดยเป็นเด็กและเยาวชนในสถานแรกรับเด็กและเยาวชน จำนวนระหว่าง 2,200 ถึง 3,200 ราย

ปัญหาการก่อคดีของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยในทศวรรษที่ผ่านมา (2548-2557)⁽⁵⁾ พบว่า จำนวนคดียาเสพติด มีสัดส่วนสูงขึ้นเป็นลำดับในแต่ละปี จากร้อยละ 18.1 ในปี 2548 เพิ่มขึ้นต่อเนื่องเป็นร้อยละ 45.2 ปี 2557ตามลำดับ และยังพบว่าคดียาเสพติดในกรุงเทพมหานคร ในช่วงเดียวกันนี้มีสัดส่วนสูงขึ้นมากกว่าภาพรวมของประเทศในเกือบทุกปี กล่าวคือ มีสัดส่วนร้อยละ 34.4 - 53.6

มาตรการหนึ่งในการแก้ไขปัญหาคดียาเสพติดที่เพิ่มจำนวนสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยผู้ที่ถูกดำเนินคดีส่วนใหญ่เป็นผู้เสพ หรือมียาเสพติดไว้ครอบครองเพื่อเสพ คือ นโยบายการป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด ช่วงปี 2540-2544 รัฐบาล พ.ต.ท. ดร. ทักษิณ ชินวัตร กำหนดให้เป็นนโยบายสำคัญเร่งด่วน มีการประกาศสงครามยาเสพติด ขณะเดียวกันก็มีแนวทางการแก้ไขปัญหายาโดยการกำหนดให้ “ผู้เสพ คือผู้ป่วยที่ต้องได้รับการรักษา”⁽⁶⁾ จึงมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้ารับการบำบัดรักษาและการฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของผู้เสพยาเสพติด ให้ผู้ติดยาเสพติดสามารถเข้ารับการบำบัดและฟื้นฟูสภาพได้ทันทีโดยไม่มี ความผิดทางกฎหมาย ได้มีการตรากฎหมายขึ้นใหม่ คือพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545⁽⁷⁾ และยกเลิก

พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2534⁽⁸⁾ มีผลทำให้ผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดถูกจับกุมดำเนินคดีภายใต้กฎหมาย 2 ฉบับ ฉบับแรกเป็นไปตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 (กฎหมายอาญา)⁽⁹⁾ และฉบับที่สองเป็นไปตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ในกรณีผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ ณ วันที่ถูกตั้งข้อกล่าวหา การดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมจะต้องดำเนินการตามข้อกำหนดของพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553⁽¹⁰⁾

นโยบายยาเสพติดดังกล่าวข้างต้น ถือเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญของการแก้ไขปัญหายาเสพติดในประเทศไทย ครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ไทย มีผลทำให้เด็กและเยาวชนคดียาเสพติดมีสถานะทางกฎหมายที่แตกต่างกัน การถูกจับกุมในคดีอาญาให้สันนิษฐานว่าเป็นอาชญากร แต่การถูกตั้งข้อหาตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ถูกมองว่าเป็นผู้ป่วยที่ต้องได้รับการบำบัด ส่งผลให้เด็กและเยาวชนผ่านขั้นตอนตามกระบวนการยุติธรรมที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ขั้นจับกุมโดยตำรวจ กระบวนการสืบสวนสอบสวนระหว่างควบคุมตัว และโปรแกรมการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู แต่ในทางปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมาย เด็กและเยาวชนทั้งสองกลุ่มถูกควบคุมตัวระหว่างรอกระบวนการดำเนินการทางคดีในความควบคุมของสถานพินิจด้วยกันกับเด็กและเยาวชนคดีอาญาฐานความผิดอื่น ๆ ด้วย

งานวิจัยนี้จึงมุ่งประเด็นไปที่การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนศึกษาปัจจัยพยากรณ์ที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนก่ออาชญากรรม เพื่อเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในเด็กและเยาวชน

วิธีการศึกษา

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุม

ตัวในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา จำนวน 210 ราย คิดเป็นร้อยละ 87.5 ของจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวเฉลี่ย 240 รายต่อวันของปี พ.ศ. 2558⁽⁴⁾ ซึ่งเข้าฐานความผิดตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 และกฎหมายอาญาอื่น โดยใช้แบบสอบถามที่ออกแบบครอบคลุมพฤติกรรมต่อต้านสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนามาจากทฤษฎีศักยภาพการต่อต้านสังคมเชิงบูรณาการ หรือ integrated cognitive antisocial potential (ICAP) theory ของ Farrington DP⁽¹¹⁾ แบบสอบถามมี 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นคำถามปลายปิดที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ ส่วนที่ 2 เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามแบบ Likert scale จำนวน 60 ข้อ

การแปลผลแบบสอบถามในส่วนที่ 1 ผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนคำตอบในแต่ละข้อคำถาม แล้วนำผลรวมของคะแนนในแต่ละข้อคำถามของแต่ละปัจจัย มาจัดแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มปัจจัยที่ได้คะแนนเกินครึ่งในด้านนั้นๆ ซึ่งหมายความว่ามีความเสี่ยงสูงหรือพบแนวโน้มพฤติกรรม/ปัจจัยในด้านนั้นๆ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มปัจจัยที่ได้คะแนนเท่ากับหรือต่ำกว่าครึ่ง ซึ่งหมายความว่า มีความเสี่ยงต่ำ หรือไม่พบแนวโน้มพฤติกรรมหรือปัจจัยในด้านนั้นๆ

การแปลผลแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ผู้วิจัยแปลผลเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 ข้อคำถามแต่ละข้อที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบระดับ 3 หรือมากกว่า หมายถึงมีแนวโน้มในด้านนั้นเป็นรายชื่อ ขั้นตอนที่ 2 พบข้อคำถามที่มีแนวโน้มจากขั้นตอนที่ 1 เท่ากับหรือมากกว่าครึ่งของจำนวนข้อคำถามในปัจจัยด้านนั้นๆ หมายถึงมี พฤติกรรมหรือปัจจัยในด้านนั้น สำหรับข้อคำถามที่มีความหมายตรงข้ามกับประเด็นในด้านนั้นๆ ผู้วิจัยทำการปรับค่าคะแนนก่อนนำไปแปลผล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ด้าน ด้านละ 1 ท่าน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม

และจุดประสงค์ ประกอบด้วยด้านกระบวนการยุติธรรม เด็ก การศึกษาระดับมหาวิทยาลัย การศึกษาระดับมัธยม จิตวิทยาคลินิก และจิตวิทยาแนะแนว ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence - IOC) เท่ากับ 0.936 แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับเด็กและเยาวชนในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา จำนวน 35 ราย (ก่อนเก็บข้อมูลจริง 1 เดือน ซึ่งไม่เป็นเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง) เพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ 0.869

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา วิเคราะห์ความแปรปรวน และวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ (multiple regression analysis)

ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ดังนี้
ตัวแปรต้น ประกอบด้วย 2 กลุ่มตัวแปร

กลุ่มที่ 1 เป็นปัจจัยหรือตัวแปรภาวะต่อต้านสังคมระยะยาว เป็นความแตกต่างระหว่างแต่ละคน ประกอบด้วยปัจจัย 7 ด้าน คือ

- ปัจจัยส่วนบุคคล
- ภูมิหลังด้านอาชญากรรม
- สถานภาพครอบครัว
- สมรรถนะเพียงพอเข้าสู่ภาวะต่อต้านสังคม
- เหตุการณ์ในชีวิต
- การยึดมั่น ถือมั่น การขัดเกลาทางสังคม
- ความหุนหันพลันแล่น

กลุ่มที่ 2 เป็นปัจจัยหรือตัวแปรภาวะต่อต้านสังคมระยะสั้น เป็นความผันแปรภายในของแต่ละคน ประกอบด้วยปัจจัยกระตุ้นเตือนในระยะสั้น กระบวนการสร้างความรู้เข้าไปสู่การตัดสินใจ และโอกาสตกเป็นเหยื่อจากกิจกรรมประจำวัน

ตัวแปรตาม เป็นพฤติกรรมต่อต้านสังคม ประกอบด้วยบุคลิกภาพผิดปกติชนิดต่อต้านสังคม 7 รูปแบบ คือ

- การฝ่าฝืนกฎเป็นประจํา
- ชี้จุดหงิด ก้าวร้าว

- วุฒิภาพ ไม่มีการวางแผน
- ไปปิด มดเท็จ
- ไม่รู้จักสำนึกผิด ไม่รู้จักเสียใจ
- ไม่มีความรับผิดชอบ
- บำระทำ ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

ผลการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 210 ราย จำแนกเป็นคดีตาม พ.ร.บ. ฟิ่นฟูฯ พ.ศ. 2545 ร้อยละ 8.1 คดียาเสพติด-อาญาร้อยละ 34.8 และคดีอาญาอื่นๆ ร้อยละ 57.1 เป็นเด็กและเยาวชนเพศชาย อายุเฉลี่ย 16.6 ปี สถานภาพด้านการศึกษา ส่วนใหญ่ไม่จบการศึกษาระดับภาคบังคับ ในจำนวนนี้ออกจากการศึกษาขณะที่ยังเรียนไม่สำเร็จร้อยละ 42.8 ถูกจับระหว่างกำลังเรียน ร้อยละ 17.6 สถานภาพด้านคดี เป็นการถูกจับครั้งแรก ร้อยละ 64.3 สถานที่ที่เยาวชนอยู่ก่อนถูกจับ ส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน ร้อยละ 31.0 สถานภาพบิดามารดาส่วนใหญ่หย่าร้าง ร้อยละ 44.3 สถานภาพครอบครัว เป็นครอบครัวไม่อบอุ่น ร้อยละ 83.8 ครอบครัวไม่มีการรับฟังความเห็นซึ่งกันและกัน ร้อยละ 91.4 ด้านรายได้ รายได้ของครอบครัวส่วนใหญ่ไม่พอใช้จ่าย ร้อยละ 76.7 แต่ค่าใช้จ่ายของเด็กและเยาวชนที่ได้รับจากพ่อแม่เพียงพอ ร้อยละ 78.1 ประวัติการถูกดำเนินคดีของครอบครัว พบว่าบุคคลในครอบครัวเคยถูกดำเนินคดีร้อยละ 33.3 ด้านการคบเพื่อน เยาวชนคบเพื่อนที่เคยถูกดำเนินคดี ร้อยละ 55.2 ด้านประสบการณ์ในชีวิต เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยมีเหตุการณ์สำคัญในชีวิตที่ทำให้รู้สึกชีวิตดีขึ้น ร้อยละ 86.2 แต่กลับมีเหตุการณ์สำคัญในชีวิตที่ทำให้เสียใจ กระทั่งทำให้รู้สึกชีวิตแย่ลง ร้อยละ 65.2

ตัวแปรต้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัจจัยภาวะต่อต้านสังคมระยะยาวอยู่ในระดับสูง ในด้านภูมิหลังทางอาชญากรรม ร้อยละ 62.8 ด้านสถานภาพครอบครัว ร้อยละ 78.6 ด้านสมรรถนะเพียงพอไปสู่ภาวะต่อต้านสังคม ร้อยละ 67.6 ด้านการขัดเกลาทางสังคม ร้อยละ

91.4 ด้านความหุนหันพลันแล่น ร้อยละ 68.1 และเหตุการณ์สำคัญในชีวิต ร้อยละ 28.6 ส่วนปัจจัยต่อต้านสังคมระยะสั้นอยู่ในระดับสูง ในด้านปัจจัยกระตุ้นเตือนในระยะสั้น ร้อยละ 71.0 ด้านโอกาสตกเป็นเหยื่อจากกิจกรรมประจำวัน ร้อยละ 80.0 และด้านกระบวนการสร้างความรู้กระทั่งตัดสินใจ ร้อยละ 55.7

ตัวแปรตามพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในภาพรวมร้อยละ 81.4 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมด้านวุฒิภาพไม่มีการวางแผน สูงสุด ร้อยละ 80.5 รองลงมาด้านชี้แจงเหตุให้ชัด ก้าวร้าว บำระทำ ไม่คำนึงถึงความปลอดภัย ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่รู้จักสำนึกผิด ไม่รู้จักเสียใจ ฝ่าฝืนกฎเป็นประจำและไปปิดมดเท็จ ร้อยละ 73.8, 73.3, 60.0, 52.9, 52.4 และ 46.7 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนหรือการกระจายของกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดฐานความผิดต่างกัน คือ (1) พ.ร.บ. ฟิ่นฟูฯ พ.ศ. 2545 (2) คดียาเสพติดอาญา และ (3) คดีอาญาอื่น ผลการศึกษาพบว่า กลุ่ม พ.ร.บ. ฟิ่นฟูฯ พ.ศ. 2545 และกลุ่มคดีอาญาอื่น มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 0.05 พฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง 210 ราย มีตัวแปรอิสระ 4 ตัวแปรสามารถใช้พยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมได้ โดยเป็นปัจจัยระยะยาว มีจำนวน 2 ตัวแปรคือ ภูมิหลังและความหุนหันพลันแล่น มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ทั้งทางบวกและทางลบ ส่วนปัจจัยระยะสั้น มีตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปรคือ โอกาสตกเป็นเหยื่อ (กิจกรรมประจำวัน) และกระบวนการสร้างความรู้ไปสู่การตัดสินใจ (cognitive process) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีความสัมพันธ์ทางบวก

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ปัจจัยภาวะต่อต้านสังคมระยะยาว พบว่า ความหุนหันพลันแล่นสามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมได้สูงกว่าภูมิหลัง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ และค่าสัม-

ประสิทธิผลการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานที่ 0.173 และ 0.208 ตามลำดับ และพบว่าภูมิหลังมีความสามารถในการพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมในทางลบ (ภูมิหลังดีพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมน้อย) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ และในรูปคะแนนมาตรฐานเป็น -0.060 และ -0.155 ตามลำดับ

สมการพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมระยะยาวแสดงในรูปคะแนนดิบหรือค่าจริงและคะแนนมาตรฐานดังนี้

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ} = 0.858 + 0.173 (\text{ความหุนหันพลันแล่น}) - 0.60 (\text{ภูมิหลัง})$$

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน} = 0.208 (\text{ความหุนหันพลันแล่น}) - 0.155 (\text{ภูมิหลัง})$$

ปัจจัยภาวะต่อต้านสังคมระยะสั้นพบว่า โอกาสตกเป็นเหยื่อ(กิจวัตรประจำวัน) สามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมได้สูงกว่ากระบวนการสร้างความรู้นำไปสู่การตัดสินใจ (cognitive process) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ และในรูปคะแนนมาตรฐานที่ 0.347 และ 0.357 ตามลำดับ และพบว่ากระบวนการสร้างความรู้นำไปสู่การตัดสินใจมีความสามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคม มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบและในรูปคะแนนมาตรฐาน เป็น 0.163 และ 0.209 ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

สมการพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมระยะสั้นแสดงในรูปคะแนนดิบหรือค่าจริงและคะแนนมาตรฐานดังนี้

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ} = 0.446 + 0.347 (\text{โอกาสตกเป็นเหยื่อ}) + 0.163 (\text{กระบวนการสร้างความรู้นำไปสู่การตัดสินใจ})$$

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน} = 0.357 (\text{โอกาสตกเป็นเหยื่อ}) + 0.209 (\text{กระบวนการสร้างความรู้นำไปสู่การตัดสินใจ})$$

ผลการวิเคราะห์อำนาจพยากรณ์ปัจจัยระยะยาว:

ปัจจัยด้านภูมิหลังและความหุนหันพลันแล่นที่มีต่อพฤติกรรมต่อต้านสังคม พบความสัมพันธ์แบบพหุคูณกับพฤติกรรมต่อต้านสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น 0.252 และสามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคม ได้ร้อยละ 6.3 ผลการวิเคราะห์อำนาจพยากรณ์ปัจจัยระยะสั้น: โอกาสตกเป็นเหยื่อ (กิจวัตรประจำวัน) และกระบวนการสร้างความรู้นำไปสู่การตัดสินใจที่มีต่อพฤติกรรมต่อต้านสังคม พบความสัมพันธ์แบบพหุคูณกับพฤติกรรมต่อต้านสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น 0.452 และสามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคม ได้ร้อยละ 20.5

วิจารณ์

การศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดกฎหมายและถูกควบคุมตัวในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา ซึ่งเป็นสถานแรกรับที่มีจำนวนคดีและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวเฉลี่ยต่อวันมากที่สุดในประเทศไทย โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 10.0 ของจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวทั่วประเทศ ลักษณะคดีมีความหลากหลาย แต่ยังขาดบริบทของความเป็นสังคมชนบท จากการศึกษาตามกรอบทฤษฎีศักยภาพต่อต้านสังคมเชิงบูรณาการ (ICAP) ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มทฤษฎีพัฒนาการ ประจักษ์พยานหลักฐานสำคัญของทฤษฎีนี้ก็คือ คนที่ตกอยู่ในภาวะต่อต้านสังคม (antisocial potential - AP) มีความเสี่ยงที่จะกระทำการต่อต้านสังคมและก่ออาชญากรรม ภาวะต่อต้านสังคมพิจารณาได้จากปรากฏการณ์ทั้งระยะยาวและระยะสั้น ทฤษฎีนี้มีจุดแข็งคือ สามารถระบุรูปแบบที่แตกต่างกันของแนวโน้มอาชญากรรม และแสดงให้เห็นว่ารูปแบบดังกล่าวอาจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนทั้งในระยะยาวและระยะสั้น ซึ่งเป็นการสะท้อนความเป็นบุคคลที่มีพัฒนาการตามวัยและการอบรมเลี้ยงดู การเก็บตัวอย่างที่ครอบคลุมทุกภูมิภาค

อาจจะทำให้ผลการศึกษาค้นคว้าที่แตกต่าง ซึ่งจะทำให้เห็นมุมมองปัญหาที่รอบด้านมากขึ้น

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 210 ราย เป็นเด็กและเยาวชนเพศชาย อายุเฉลี่ย 16.6 ปี เป็นคดียาเสพติดรวมกันร้อยละ 42.9 พบว่าสภาพทั่วไป ทั้งด้านครอบครัว การศึกษา และการดำเนินชีวิตส่วนใหญ่ไม่เป็นคุณกับตัวเด็กและเยาวชน ผลวิเคราะห์แนวโน้มพฤติกรรมต่อต้านสังคม พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมด้านวามไม่มีการวางแผนสูงสุด สะท้อนให้เห็นว่าการทำหน้าที่ของสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษาไม่ได้เอื้อในการพัฒนาเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ เขายังอยู่ในวัยที่ยังต้องได้รับการชี้แนะแนวทางให้เจริญเติบโตมีการศึกษา รู้สำนึกรับผิดชอบ เมื่อครอบครัวและโรงเรียนไม่สามารถดูแลเด็กและเยาวชนเหล่านี้ เขาจึงหลุดไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน จึงขาดการได้รับการพัฒนาไปในทางที่เหมาะสม

จากการศึกษาพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีตัวแปรอิสระ 4 ตัวแปรสามารถใช้พยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมได้ โดยเป็นปัจจัยระยะยาว 2 ตัวแปร คือ ภูมิหลัง และความหุนหันพลันแล่น โดยความหุนหันพลันแล่นสามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมได้สูงกว่าภูมิหลัง ด้านความสามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคม มีอำนาจทำนายได้ร้อยละ 6.3 และปัจจัยระยะสั้น มีตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร คือ โอกาสตกเป็นเหยื่อ (กิจวัตรประจำวัน) และกระบวนการสร้างความรู้ไปสู่การตัดสินใจ พบว่าโอกาสตกเป็นเหยื่อ (กิจวัตรประจำวัน) สามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคมได้สูงกว่ากระบวนการสร้างความรู้ไปสู่การตัดสินใจ ด้านความสามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่อต้านสังคม มีอำนาจทำนายได้ร้อยละ 20.5 เท่ากับว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบในระยะสั้นส่งผลต่อการก่ออาชญากรรมได้สูงกว่าปัจจัยระยะยาว และผลการศึกษา ยังพบว่า ปัจจัยภาวะต่อต้านสังคมระยะยาวด้านการขัดเกลาทางสังคม และด้านสถานภาพครอบครัวอยู่ในระดับสูง จากปัจจัยที่พบ ผู้วิจัยเห็นว่าสอดคล้องกับ

ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมการเลี้ยงดูของสังคมไทย ซึ่งมีลักษณะการเลี้ยงดูที่มีการปกป้องเด็กและเยาวชนแต่วิธีการและสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ครอบครัวปรับตัวไม่ทันโดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่พร้อมหรือไม่สมบูรณ์ประกอบ จึงมีปัญหาครอบครัว การดูแลไม่ทั่วถึง มีเวลาให้สมาชิกในครอบครัวไม่เพียงพอ หรือไม่มีความสามารถที่จะดูแลสมาชิกได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ทำให้เด็กและเยาวชนก่อคดีในขณะเดียวกัน ปัจจัยภาวะต่อต้านสังคมระยะยาวด้านการขัดเกลาทางสังคมและด้านสถานภาพครอบครัวที่พบนับว่าเป็นจุดแข็งของสังคมไทยที่มีลักษณะเป็นสังคมขยายที่มีความเอื้ออาทรกัน หากนำปัจจัยที่พบไปพัฒนาเพื่อเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาจะเป็นการแก้ไขได้ตรงประเด็นและเป็นการส่งเสริมสถาบันครอบครัวไทยให้กลับมาเข้มแข็ง

ส่วนปัจจัยระยะสั้นพบว่า มีอำนาจพยากรณ์ได้สูงกว่าปัจจัยระยะยาวสอดคล้องกับพัฒนาการวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต การอบรมเลี้ยงดูในวัยนี้จึงเป็นช่วงที่มีความสำคัญมาก ยิ่งกว่านั้น ตามทฤษฎี ICAP⁽¹¹⁾ พบว่า AP ในระยะสั้นสามารถพัฒนาไปสู่ AP ในระยะยาวขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ของพฤติกรรมต่อต้านสังคมหรือการฝ่าฝืนหรือกระทำผิดกฎหมาย หากผลลัพธ์ในการฝ่าฝืนกฎหมายทำให้เขาได้รับผลประโยชน์ในทางวัตถุ สถานภาพ และได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ก็ดูเหมือนว่าจะทำให้เกิดการกระทำซ้ำ ๆ อย่างไรก็ตาม หากพฤติกรรมนำไปสู่การไม่ได้รับการยอมรับหรือการถูกคุมขัง การประพฤติก็น่าจะแตกต่างออกไป ดังนั้นการกำหนดมาตรการเฝ้าระวังการก่ออาชญากรรมจึงควรเน้นให้ตรงประเด็นในการป้องกันปัญหา ซึ่งในทฤษฎีนี้ Farrington ได้สร้างปัจจัยเสี่ยงจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย จึงเป็นไปได้ที่จะพัฒนาการแทรกแซงเพื่อป้องกันคนที่ถูกระบุแล้วว่ามีความเสี่ยงมากที่จะกระทำความผิด ยกตัวอย่างการฝึกทักษะด้านพฤติกรรมที่รับรู้/เข้าใจ เพื่อช่วยลดพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น และให้การศึกษาแก่พ่อแม่เพื่อส่งเสริม

แนวทางการเลี้ยงดูเด็กที่ดี และปรับปรุงการกำกับดูแล โดยพ่อแม่

จากผลวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงพหุคูณ พบว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มพื้นที่ กับกลุ่มคดีอาญาอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุรีย์ กาญจนวงศ์ และคณะ ที่ทำการศึกษาสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนพบว่า เยาวชนบางคนที่ยกคดียาเสพติดไม่เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ไม่เคยก่อเหตุทะเลาะวิวาท หรือพกอาวุธ ไม่เคยเล่นการพนัน⁽¹²⁾ ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่าปัญหาเสพติดเป็นปัญหาที่ต้องการการแก้ไขที่แตกต่างไปจากปัญหาการก่อคดีอาชญากรรมอื่น และจากการศึกษาความเป็นมา แนวคิด พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ของนิถุมล รัตนะรัต และรณชัย คงสกนธ์ ประเด็นการควบคุมผู้ถูกจับดำเนินคดีในกลุ่มพื้นที่ ได้วิพากษ์ไว้ว่าจะต้องมีการเสนอทางเลือกให้กับระบบที่เป็นอยู่ และยังไม่เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุใด จึงต้องมีการกักตัวบุคคลในเรือนจำระหว่างรอตรวจพิสูจน์ การควบคุมตัวบุคคลระหว่างรอตรวจพิสูจน์เป็นการทำลายเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ. พื้นที่⁽¹³⁾

ในขณะที่จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ได้ศึกษาเรื่องค่านิยมที่ เป็นเครื่องบ่งชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชน กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ผลการศึกษาด้านค่านิยมและแนวโน้มการต่อต้านสังคม พบว่า ประวัติการกระทำผิดของครอบครัวทำให้เด็กและเยาวชน มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ และมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะก้าวร้าวรุนแรงสูง และค่านิยมที่เป็น เครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคม พบว่า ความไม่มีเหตุผลต่ำ ค่านิยมไม่ซื่อสัตย์สุจริต มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะ psychopathic deviate สูง ส่วนความไม่ละเอียดลออต่อการทำชั่วสูง มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมใน ลักษณะ psychopathic deviate ต่ำ ส่วนการทำนาย แนวโน้มการต่อต้านสังคมจากคะแนนค่านิยม พบว่า ความไม่มีเหตุผลสามารถทำนาย psychopathic deviate

ได้ร้อยละ 15.3 ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความ รับผิดชอบ สามารถร่วมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้าน สังคมในลักษณะก้าวร้าวรุนแรงได้ร้อยละ 19.8 และ 12.6 ตามลำดับ ความมีเหตุผล และค่านิยมความไม่มีเหตุผล สามารถทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะ self-alienation ได้ร้อยละ 17.3 และ 13.3 ตามลำดับ และพบว่า เยาวชนที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบสูงกว่าเยาวชน กระทำผิดที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมเพียง 1-2 ปี⁽¹⁴⁾ ซึ่งประเด็นนี้บ่งบอกถึงการที่เด็กและเยาวชนถูกพิพากษา ให้ฝึกอบรมเป็นระยะเวลาที่นานกว่า 2 ปี ไม่น่าจะเป็น ผลดีต่อการแก้ไขปัญหาคดีเด็กและเยาวชน

ข้อเสนอแนะ

จากทฤษฎี ICAP มีจุดแข็งที่สามารถระบุรูปแบบ ที่แตกต่างกันของแนวโน้มปัจจัยแต่ละด้าน ผู้วิจัยเห็นว่า ปัจจัยที่พบเป็นประโยชน์ต่อการนำไปวิเคราะห์เพื่อวาง แนวทางแก้ไขปัญหาคดีได้ตรงประเด็น ซึ่งผู้ปฏิบัติงานใน ส่วนงานหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาคดีเด็ก และเยาวชน ตลอดจนหน่วยงานด้านกำกับนโยบาย ด้าน ยาเสพติด สามารถนำผลงานวิจัยนี้ไปพัฒนาต่อยอด เพื่อ แก้ไขปัญหาการก่อคดีอาชญากรรมและคดียาเสพติด โดยเฉพาะในประเด็นปัจจัยที่นำไปสู่พฤติกรรมต่อต้านสังคม ซึ่ง หากนำกรอบการวิจัยนี้ไปใช้และมีการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้ครอบคลุมทุกภูมิภาคและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จะสามารถนำผลการศึกษาที่ได้มาวางแผนบำบัดแก้ไข พื้นที่เด็กและเยาวชนในแต่ละด้านได้อย่างชัดเจน การ บำบัดแก้ไขพื้นที่เด็กและเยาวชนเป็นรายบุคคลก็จะ วางแผนได้ตรงกับปัญหาของเด็กและเยาวชนแต่ละราย ทำให้ผลการบำบัดมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในส่วน อำนาจการทำนายพฤติกรรมต่อต้านสังคมปัจจัยระยะยาว ที่พบว่าค่าที่ได้ยังไม่สูง เสนอแนะให้มีการนำปัจจัยอื่นๆ มาศึกษาเพิ่มเติม และมีการเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อ ค้นหารูปแบบที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

1. ประกอบ คูปรรัตน์. บุคลิกภาพต่อต้านสังคม (antisocial personality disorder) [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2556]. แหล่งข้อมูล: <http://pracob.blogspot.com/2010/04/aspd.html>
2. ชเนษฎ์ ศรีสุโข. Antisocial [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2556]. แหล่งข้อมูล: <http://www.bloggla.com/?p=411>
3. Institute for Criminal Policy Research. World Prison Brief [Internet]. [cited 2015 Jul 25]. Available from: <http://prisonstudies.org/country/united-states-america>
4. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. สถิติเด็กและเยาวชนเฉลี่ยต่อวัน [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2557]. แหล่งข้อมูล: <http://www.djop.go.th/intranet>
5. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. สถิติประจำปี [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2557]. แหล่งข้อมูล: <http://www.djop.go.th>
6. สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. นโยบายและแผนการดำเนินงานของรัฐ [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 20 ก.พ. 2556]. แหล่งข้อมูล: http://www.sri.cmu.ac.th/~nsac/All_Page/Drug/SRI_Policy_of_Government_04-1.htm
7. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2557]. แหล่งข้อมูล: <http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%BF01/%BF01-20-2545-a0001.htm>
8. แพทยสภา. พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2534 [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2557]. แหล่งข้อมูล: https://www.tmc.or.th/psb_doc/psb24.doc
9. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2557]. แหล่งข้อมูล: <http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%C207/%C207-20-9999-update.pdf>
10. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 [อินเทอร์เน็ต]. [สืบค้นเมื่อ 18 ก.พ. 2557]. แหล่งข้อมูล: <http://app-thca.krisdika.go.th/Naturesig/CheckSig?whichLaw=law2&folderName=%C803&lawPath=%C803-20-2553-A0001>
11. Farrington DP. Childhood risk factors and risk-focused prevention. 4th ed. Oxford: Oxford University Press; 2006.
12. สุรีย์ กาญจนวงศ์, ชาญคณิต ก.สุริยะมณี, สุณีย์ กัลยะจิตร, พัชรา สินลอยมา, เปมิกา สนิตพจน์. การศึกษาปัญหาที่เป็นสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง; 2549.
13. นิคมล รัตนะรัต, รณชัย คงสกนธ์. ความเป็นมา แนวคิด พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545. ใน: รณชัย คงสกนธ์, เขียรชัย งามทิพย์วัฒนา, บรรณาธิการ. การวิเคราะห์ข้อมูลผู้ถูกบังคับบำบัดภายใต้พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545. พิมพ์ครั้งแรก. กรุงเทพมหานคร: ธนภัทร (2006) พรินติ้ง; 2555. หน้า 39-40.
14. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. คำนิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง [วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต]. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2529. 230 หน้า.

Abstract: Juvenile Drug Abuse in Thailand: Factors Related to Antisocial Behavior of Juveniles

Vanee Korsuwansiri, B.Sc., M.Sc.^{*}; Bungon Poltechar, Ph.D. (Educational Administration and Leadership).^{**}; Prapapun Chucharoen, Ph.D. (Neuroscience)^{***}

** Bangkok Bann Metta Remand Center, Juvenile Observation and Protection Centre of Bangkok Metropolis;*

*** Faculty of Good Governance Development, Chandrakasem Rajabhat University; *** Master of Arts Program, ASEAN Institute for Health Development, Mahidol University*

Journal of Health Science 2018;27:189-97.

The objective of this study was to assess juvenile drug abuse in Thailand with special emphasis on factors related to antisocial behavior of the juveniles. By using a structured questionnaire, data of 210 detained male juveniles at Bangkok Bann Metta Remand Center were collected. Descriptive statistics, one-way analysis of variance (one-way-ANOVA), multiple comparisons and multiple linear regressions respectively were applied to test the difference of means among 3 juvenile groups: drug criminals, rehabilitated patients, and other criminals. As for the results, one-way-ANOVA indicated that there was significant difference among groups ($p < 0.01$); and multiple comparisons indicated that there was significant difference between rehabilitated group and other criminal group ($p < 0.05$). It was also found that the coefficients of indicators of antisocial behavior with regard to long-term factors - background and impulsiveness had power to explain for 6.3%; while for the short-term factors - opportunity to be a victim (daily routines) and cognitive process including decision-making had power to explain for 20.5%.

Key words: juvenile drug abuse, antisocial behavior of juvenile